

BAJTÁRSI

LEVÉL

1959. XII. évf. 2-3. sz. levél 11. oldal. Utrecht, 1959. március 5.

MÁRCIUS 15-ÉRE.

Jézus azt mondta a hívőknek: "Ha ti megmaradtok az én beszédemben, megismeritek az igazságot és az igazság szabadokká tesz titeket!"

Történelmünk azt mutatja, hogy véreink zöme, úgy a Rákoczi korban, mint az 1848-at megelőző évtizedekben is, egyre a sívár megélhetésért küzdött és mindig csak az igazát kereste. A nehéz sors hozta magával, hogy az emberibb életért avagy önvédelemből azután fegyvert is kellett ragadniok. Ez történt 1848 március 15-én is.

Mi azonban másképp gondolunk e napra, mint a francia és osztrák, az 8 pár héttel vagy nappal ezt megelőző forradalmára. Ott bőven folyt a vér, és egyik helyen a királyt lemondatták, míg a másikon az armányos kancellárnak kellett áruhában szöknie.

Nálunk, "az örök március 15", túl sokat jelent, mert az a csepp vér nélküli forradalmat és annak nyomán a teljes szabadság kivívását, vagyis a nemzeti vágy beteljesedését váltotta valóra. A 12 pontból mindaz kicsendül, amit a nemzet réges-régóta kívánt.

Mindez lényegileg azt jelentette, hogy az írtózatatos terhek alól felszabadult jobbágy a hazai életnek épp úgy pillérévé válhat, mint egy dúsgazdag. A Lánchid is megépült 1848-ra és azon -a"legnagyobb magyar" javaslatára- az addig kiváltságos nemesi rend tagjai is megfizették a vám-pénzt.

A király -az osztrák és francia események hatására- március 15-én megadta az alkotmányt, és az április 11. törvény alapján az első felelős magyar minisztérium már hozzá is fogott az építő munkához. Az azonban sokáig nem tarthatott, mert a bécsi titkos kamarilla ellenünk izgatta a mindig elégedetlen nemzetiségeket. Kossuth, július 11-én, megrázóan hívta fel a figyelmet arra, hogy a haza veszélyben van, és az egyenlőtlen fegyveres harc meg is indult.

Pest-Budát el kellett hagyni a kormánynak s Debrecenbe települt, de a magyar katonai tudás és hősiesség az 1849. tavaszi hadjáratban -kisebb erővel is- oly sok győzelmet aratott, hogy azok eredményeként az osztrák erő országunkból kiszorult. Az új, fiatal uralkodó ekkor I. Miklós orosz cárhoz folyamodott segítségért. A 200.000 fegyveres révén keletkezett nagy túlerő azután letiport mindent, és a megtorlás hóhéri munkáját október 6-án, majd később az osztrák Haynau végezte el.

Tizennyolc év kellett ahhoz 1867-ig, hogy Deák lángelméje és az osztráknak porcssal szembeni vesztes háborúja nyomán a "kiegyezés" megtörténjék.

Hazánk tehát végre mégis csak független lehetett, de a március 15. ünnepélyeket jó darabig csak titokban tarthatták meg.

Nemzetünk 1867-től olyan ernyedetlen megalomról és élni akarásról tett tanúságot, hogy az osztrák önkényuralom gazdasági kizsákmányolásának nyomasztó századait alig 50 év alatt, szinte teljesen kiheverte.

A további fejlődést azután vérbe fojtotta az I. világháború és az országot 1/3-áig megnyirbált átkos Trianon.

A sebek behegedéséhez még 25 év sem telt el, amikor a II. világ-

háborúba -mégint önhibánkon kívül- kerültünk bele. Addig a szegény ország valamivel megnövekedhetett, de erősebbé azáltal sem válhatott.

A Don-i tragédia óta a magyar hősiesség még egyre lángolt, de az amerikai anyaggal és a román árulással támogatott szovjet ázsiai hordával hazánk szent földjét is előzönlötte. Buda közel 2 hónapig tartotta magát, és ezzel mégint megmentette a "művelt Nyugatot".

A rettenetes vér és ember veszteség után olyan irtózatossá nyomorúság szakadt országunkra, amilyenben a török félhold avagy a Rákóczi kor osztrák dragonosainak durva csizmái nyomán sem sínylődött.

Családok százezrei szakadtak szét, vagy mentek tönkre, és szovjet vörös csillag jegyében rendezett március 15. egyre csak fáj és még fájóbb ostromcsapás lehet!

A sebek még égetőbbek 1956 október 23-óta. Az önkény és erőszak még az Isten szavát is elhallgattatni igyekszik. Otthon, a történelmet kevésbé ismerő is sokszor arra gondol, hogy Rákóczi, Széchenyi, Kossuth és Deák nagyon ismerték az igazságot és annak alapján mindig a nemzet szabadságáért küzdöttek.

Az "örök március 15.": a valóságos szabadság erős fundamentuma.

Tudás, akarat, építő munka, kitartás, megértés, fegyelmezettség, mind felsorakozott akkor..., hogy arra a nagy napra, mint az örök összefogására meghatottan gondoljunk vissza.

Az emigráció keserűsége között ennek a napnak különös jelentősége van: Be kell látni hibáinkat és még jobban közeledni egymáshoz!

Az 1956/57 telén kijött ifjúságot szerető szóval szükséges az Isten házába vezetnünk, hogy az orgonabúgás- és a "Miatyánk"-kor felhangzó harangszóra az otthoni vallásellenességet elfeledje, sőt emberiben, tehát hittel gondoljon a jövőre!

Március 15-én úgy ünnepelünk, ha megfogadjuk és megtartjuk, hogy egymásért még többet is megteszünk.

Minket, a más nemzetekkel való összehasonlítás -a jó tulajdonságok tekintetében- az élre visz, de csak akkor, ha az egymásért való önzetlen jócselekedetben egyre...többre visszük!

Kis országunk történelmi nagy emlékei nem hagyhatnak el bennünket sohasem!

Minden ember annyit ér, amennyit a hazának ér!

A "Nagyságos Fejedelem", a "Legnagyobb Magya", a "Turini Remete" és a "Haza Bölse": önzetlenség, kemény munka és fegyelmezettség közepe akarták felemelni a népet, hogy valóságos nemzetet formálódjék.

Nagyjaink hitben éltek: - a nemzetért!

Isten fölünk csak hitet és becsületes munkát kíván!

Használjuk ki az időt mindenkor és ismerjük meg a lélek igazságát, amely minket -egyszer még Hazánkat is- szabadokká fog tenni!

Anonymus.

oooOooo

ÖRÖK MÁRCIUS.

Isten fölénk hajol, a napja sütni kezd
Ugy, mint egykor s nyílik a sok barka-gerezd.
Azt énekli a madár: "A tavasz örök,
Elhagyta a földünket tatár és török!"

A rövid madárdal maga a szabadság,
Nem lehet örök bilincs és szörnyű rabság,
Aki tenni mernek s írják a történelmet,
Csak egyetlen-egyét ismernek: honszerelmet.

Azt énekli a madár: "A tavasz örök,
Elhagyta a földünket tatár és török"?...
Oh, ismételd ezt a dalt, te magyar madár,
Hogy bízó legyen a hazai ós-határ!

Hogy várjuk Istent csodálatos hittel,
-A pogány bármily sok magyart is vitt el-
Előre a hittel, daccal, kitartással,
Szövetséget úgy sem köthetünk mi mással!

És mondjuk egymásközt unos-untalan:
 "A leigázók gőgje mind'haszthalan,
 Ahogy a március egyre ránk köszönt
 S kezdi fölénk szörnni a virágözönt,"

"Ugy tudjuk s hisszük halálíg, a szívünkön át,
 Hogy csak mi értjük meg a március idusát.
 Akkor nem volt vér, de később annál több,
 Ez ad nekünk jogot: az élők között"!...

A magyarok Istene örök-végtelen,
 Csupán a hitünk volt eddig elégtelen.
 Szálljunk hát, magunkba és imánk föl az égbe,
 Rendüljünk meg úgy, mintha csipkebokor égne!

Március idusa örök tavaszt jelent
 S azt, amit nemzetünk soha el nem felejt,
 És a madárdalban, virágban benne él,
 Hogy a magyar lélek szabadságot remél!

oooOooo

"Régi Lantos"

1 8 4 8.

Lovasfutár jött az alszeg felől. Barna dolmányos, sártól lepett cingár honvédek néztek utána, ahogy mellettük elhaladt. A táboron megmorajlott az izgalom.

A futár a vezér szállásának tartott.

-Nyolc órakor,- hallotta valaki Damjanich szavát.

Ütközet lesz.

Hetyke piros sapkák repültek a barna honvéd-fejekre, lovak szerzőmázása, fegyvercsörgés, kiáltás verte fel a falut.

-Ezer esztendeje annak...

Egy szélroham elkapta az énekszót. Márciusi szél! Fagyos és tüzes, ibolya illatu és lázító. Dalban fogant, vérrrel keresztelt magyar szabadság lehellete, amiből egy nemzet ujjongó tavasza kiáltott, hogy kigyúlt tőle a honvédek szívében a vér, s az élet-halálos mérkőzés előtt kevélyen harsant fel a dal:

-Ezer esztendeje annak...!

A szél, a március, a tavasz harsány n énekelt velük.

Csak északon sötétlett egy felleg mozdulatlan-fenyegetőn. De

ki látta most?

Alkonyatra elnémult a dal. Csöndesen!-járt végig a parancs.

A hadimenet szótlanul ömlött át a Tiszán, s nyomult előre Szolnok felé.

Hajnaltól Tószegnél már Damjanich csatarendjében állt. Jobbról 2 zászlóalj s a utász csapat, balról a lovasság. Középen a harmadik és kilencedik zászlóaljjal a többiek.

A harmadik és a kilencedik.

-Egy hadtesttel nem szerelném el őket!-mondta róluk Damjanich.

A lassan világozó szürkeségben meglobbant a legendás piros sapkák színe. Élesen metszett, hetyke diákarcok rajzolódtak ki alóluk. A kilencedik zászlóalj. A diákok és jurátusok hada.

-Amice- dörmögte a zászóló pajtásának egy mélyhangú jurátus, -igazítsa meg sapkáján a rózsát. Hadd tetszedjünk a szolnoki lányoknak.

Nevetés zsongott fel. Aztán elállt a szó, s a várakozás ideg-

feszítő csöndje ránehezedett a csapatra megint.

Már háromnegyed nyolc. A mutató lassan haladt. Giling-galang,

-csendült fel az áhítat egy falusi templomban valahol. A honvédek szeme mint sötét és fényes acél döfte át a messzeséget.

Most!-A mutató a nyolchoz ért. Még néhány perc, s a végtelenségig nyúlt várakozás csöndjébe Törökszentmiklós felől belevágott egy nehéz dördülés. Ágyúszó.

-Vécsey!- morajlott vóig a csapatokon.

-Indulj...!- harsant fel aztán.

A szolnoki hídfő már tűz alatt állt.

-Vécsey?!

A városban ötezer főnyi dandár feküdt, Abonyban egy ezred lovas, Cegléden a Grammon-dandár, túl rajtuk Rastich tábornok, -18000 fegyveresével, 56 ágyújával a császári erő első hadteste, mint őriáskigyb nyúj-

tözött Szolnoktól a fővárosig.

Az osztrák parancsnok gúnyosan mosolygott.

-Csak próbálkozzanak.

Kilovagolt a hídfőhöz, aztán elbizott közönnyel, rendelkezés nélkül tért haza.

-Excellenz úgy véli, hogy nem fordul komolyra az ügy?

-Bah!- Vécsey kevés ahhoz- intett Karger, egy császári tiszt dolyfős nyugalmával.

A szállása előtt lovas hírnök várakozott. Többség felől, a másik oldalon, magyar csapatok közelednek.

Karger meghöklent.

-Damjanich?!- pokolba! Ez kettős támadás!

Riadó vágott végig Szolnokon.

Egy óra múlva már ver en hátráltak vissza a dragonyosok, parancsnokukat holtan hagyva az ütközet helyén,- s az állomásról sívíté fűttel indult egy mozdony Abony felé, segítségért: Ottinger tábornokhoz.

A szolnoki buckák között teljes erővel állt a harc.

Eldőlt már a magyar s a császári vadászok közti küzdelem,- Damjanich lenygel dsidásainak rohama az osztrák lovashadát a városig vetette vissza,- s a márciusi szélbe beledobolt az ifjú vér:-előre, előre, előre!

Hanem az osztrák ágyúk: a kitűnő fedezékből egyre biztosabban lötték a honvédeket.

-Meleg van, úgy-e fiúk?- iált tréfásan Damjanich a 3. zászlóalj felé,- amikor hirtelen ágyúgolyó vág előtte a földbe le. Lová felhorkan félre ugrik, a zászlóalj fenyegetően felzúg.

-Némitsuk el a rézkutyákat!-kiált a tábornok.

-Éljen Damjanich!- riad a fergeteges szó, s a zászlóalj megindul.

A hármások!- kiáltja valaki, s a kilencedik zászlóalj csodálatlan és féltékenyen egyszerre fordul feléjük.

A domb mögül kibukkan tömegben utat vág a kartács. Szétválnak, meginog a vakmerő csapat, aztán összesimul s rohan tovább. Az ágyúk áttűzesednek az osztrák tüzérek kezén, véresen szántják fel a rohamost újra meg újra, de a harmadik zászlóalj a sapkát mélyen szemére húzva földreszegzett fejjel, mint a megszilajult bika, vakon, dühödten rohan kartáctűz és holttestek között, előre. Aztán egy irtózatoss lendület, s a szuronyos hullám átveti magát az ágyúkon.

-Éljen a haza!- viszi a márciusi szél a füstölgő ágyúkra felugrált honvédek örömrivalgását Damjanich felé.

-Tizenegy ágyú az ellenség kezén!- jelentik Kargernek odaát.

-Dragonyosokat előre!- kiáltja vissza fogcsikorgató dühvel Karger.

A kilencedik zászlóalj a nagyszerű jelenettől lenyűgözöttén áll helyén, ereiben tombol a dicsőség féltelen vágya, aztán a mélyhangú jurátus elordítja magát.

-Rajta! Németre! Fiúk!

A tulsó oldalon Karger dragonyosai kanyarodnak elő.

-Megállj!- emeli fel kardját tiltón az őrnagy.

De a megvadult diáksereg, mint a vihar torlódik össze. Egy bar-na fiúnak, a pápai kollégium diákjának kezében vérforralón perdül meg a dob, a jurátus hadnagy elkiáltja a vezényszót:-Szuronyt szegezze!- Előre!- dörög rá vissza a csapat, s a következő percben a kilencedik zászlóalj megindul.

A lovas ősök késő unokái a szolnoki csatatéren gyalog rohanják meg a vasasnémetet.

Káromkodva, dühödött attakkal fogadja a svadron a rohamot. Ágaskodó lovak tiporják végig, gázolják le a honvéd sorokat, s a nehéz lovassági kardok az erős férfiak teljes erejével vágnak le a magasból.

Hanem a szilaj diáksereg, mint a párduc marja magát az ellenség oldalába. A vékony, könnyű diákfiúk mint tűztől, lángtól hevített démonok támadnak újra, meg újra, letépi horkoló lovairól az osztrák vasasok nehéz, erős férfiait, szuronyuk kivédi a kardot, mély, hosszú döféseiktől egymás után buznak le a nyeregből a halálra sobzott dragonyosok. A kentaurok harcra ez: a szabadság démonaival. Tízszer emelkedik a honvédek fölé a lovascsapat -és tízszer borítja el a párducerejű honvéd a lovasokat. Aztán egyszerre megfordul az osztrákok nehéz osztaga- és hatvan halottat hagyva hátra, hús magyar között, sebesülten, véresen, ver ten mene ül visszafelé.

Karger is fut. A harmadik és kilencedik zászlóalj hőstettére olyan erővel zúdul rá a középhad, hogy elsöpri a futó tábornok ellenállási kísérletét előbb a hídnál, aztán kitaszítja Szolnokról, s a Zagya mentén üldözi tovább.

Abony felé, -Vécsey csapásai alatt menekül Ottinger tábornok segélyhada. -Fiúk! Megérdemelnétek, hogy mindannyian tisztetek legyetek! - de hova lenne akkor az én 3. zászlóaljам?! - mondja köszönetül a történeti azavakat Damjanich.

Aztán a 9. zászlóaljnak tiszteleg.

-Napoleon is csak egyszer tette meg ezt!

A lengyel dísidások galoppja indul már a város felé. A mindig vidám fiúk ajkán felzendül a dal:

Albożmy to jacy tacy

Jacy tacy, jacy tacy

~

~

~

~

Mögöttük sorakozik a két honvéd zászlóalj. Szárnyas szavuk belekap a lengyel nota foszlányaiba, összekeveredik vele, - és harsogva emelkedik fölébe.

Süvegemem nemzetiszín rózsza,

Ajakamon édes babám csókja.

A márciusi szél diadalt énekel a fejük felett.

A következő napon lovasfutár viszi Damjanich jelentését a

kormányának. "Hazafias tisztelettel van szerencsém a honvédelmi bizottmálynak jelenteni, hogy Szolnokot tegnap elfoglaltam, s az ellenséget futamlásra kényszerítettem. A megrémült ellenség szaladásában sok hadi szerelvényeket, sőt a 2. vasaszedred pénztárát is hátrahagyta. Négyezrenél több fogoly, ezek közt törzs- és főtisztek, 11 drb. hat és tizenkét fontos ágyú, 20 lőszer- és társzekér, jelentékeny mennyiségű lőszer, fegyver, s a fentemlített pénztárban 700 ezüst forint jutottak birtokunkba. Az ágyúk és társzekerek lovastól foglaltattak le; a lovak száma 100 darabra megy.

Szolnok, 1849. március 6.

Damjanich".

oooOooo

GONDOLATOK CSENDŐRNAPON.

Az ezévi ausztraliai februári tiltakoztató forróságban elérkezett csendőrnapon erős kontrasztot tünnek szemembe az otthoni ilyen napok, amikor is a fagyos februári szél borzolta kalapjainkba a kakastollat. Előtttem van az utolsó, az 1944-es csendőrnapi, amikor bár egy szörnyű veszély árnyékában, de még mindig békesen ünnepeleltünk. A következő, 1945. esztendőben már csak a nyugati végeken, bár még Magyarországon ért a csendőrnapi, de ünneplésről akkor már szó sem lehetett. Az ország összeomlóban volt, és megmentésére semmi remény. Ugyanakkor Yaltában 110 millió embert adtak el rabszolgaként a keresztény Nyugat nagyobb dicsőségére; köztük, sajnos, a magyarságot is.

Az orosz cári csendőrség liquidálásából arra következtettem, hogy m. kir. csendőrségnek sem lesz más sorsa. Keservesen gondoltam tehát arra, vajjon lesz-e még egyszer csendőrnapiunk?

És aztán jött a vég: 1945. nyarán gyönyörű testületünk, Európa legkiválóbb közbiztonsági szerve szétomlott, megszüntették. Jöttek a kopók, a vörös véretek, és akit a nyugati Nérók nem adtak ki névszerint a keleti bestiáknak, azokat különböző hazug hírekkel igyekeztek hazacsalogatni, hogy aztán ezek a szerencsétlenek a határnál tovább ne jussanak. Azok maradtak Nyugaton, akikben a józanság nagyobb volt, mint az érzelem, hogy valahogyan átvészeljék, nélkülözések közepette is, ezeket az unnerítő hónapokat.

Dehogyan is tudtunk akkor csendőrnapiunkat ünnepelni! De mint az öskeresztényeket az üldözések terelték egymáshoz, úgy a csendőröket is az üldözés és a nyomorúság tömörítette össze; egymásra találtak, megfogták egymás kezét, és itt-ott kisebb csoportokba verődtek, sőt a közvetlen üldözések megszűnésével már néhány csendőrnapi is megülhettük. Ezek a körülmények aztán néhány tette- és áldozatra kész bajtársakat is kénytelenek újságunk kiadására kényszerítették, mely "Bajtársi Levél" néven azóta is árasztja a csendőr szellemet. Nem volt már csendőrség, de még mindig voltunk s még ma is vagyunk csendőrök!

A nyomorúság és néllkülözés lassan kezdett enyhülni, és hosszú évek állati sorsa után végre megindulhatott a kivándorlás. Ahova csendőrök mentek, nyomon követte őket a "Bajtársi Levél", s így újságunk ma csaknem minden szabad országban feltalálható. A csendőrök tengerentúlon is összefogtak, és kisebb-nagyobb csoportokat, Bajtársi Köröket alkottak, míg végül is megszűletett a minden csoportot és csendőr egyént magába foglaló M. Kir. Csendőrök Bajtársi Közössége, mely a régi, világhírű testületünk folytatásának tekinthető.

Egy ilyen nagy szétszórtságban élő Közösséget azonban nem könnyű összetartani. Ezt a nehéz feladatot, hanem is tökéletesen, de mégis szűkösképpen megoldja csendőr újságunk. Ha tehát Bajtársi Közösségünk a régi testületünk folytatása, újságunk pedig Közösségünk vérkeringési szerve, úgy csak természetes, hogy újságunknak élni kell, mert különben testületünk utolsó maradványa is megsemmisül.

Mindnyájan azzal a szándékkal hagytuk el Hazánkat, azzal a gondolattal vándoroltunk tengerentúrra és kezdtünk új életet, hogy ha a helyzet megengedi, visszatérünk szülőhazánkba, és segítjük azt romjaiból felépíteni. Egy jog- és rendnélküli ország azonban nem épülhet, csak természetes tehát, hogy először rendet kell teremteni és helyre kell állítani a jogot. Ez a mi legszentebb magyar feladatunk és azt hiszem, hogy ezzel minden Bajtársunk tisztában is van. Magyar nemzeti feladatunk tehát testületünk maradványait átmenteni a jövő Magyarországa számára. Ez nem szabadon választott időtöltés, hanem kötelesség. Csendőr kötelességünk ennél fogva Közösségünk vérkeringési szervét, csendőr újságunkat minden körülmények között életben tartani és tehetőségünkhöz mérten támogatni! Otthon testületünk tartott el bennünket, az emigrációban nekünk kell fenntartani Bajtársi Közösségünket, mint ahogyan a családnál is először a szülő tartja el a gyermekét, aztán pedig a gyermek a szülőt, függetlenül attól, hogy esetleg a szülő éppen a gyermek érdekében talán meg is fenyegette néha őt.

Felkérem tehát a világban szétszórott csendőr-bajtársaimat, ne hagyják magára állandó anyagi nehézségekkel küzdő csendőr újságunkat, hanem segítsék azt életben tartani! Lehet, hogy a sivár jelen után ítélve sokan kilátástalannak látják a jövőt! Ezeknek azt üzenem, hogy ahol megszünik a logika, ott kezdődik a hit! Akár-milyen a jelen, fanatikus hittel hiszem a magyar Nemzet feltámadását és Magyarországot jobb, szebb jövőjét! Népünknek sok nehézséget okozott a fajtánkat jellemző, talán nem mindig észszerű dac, de ez a magyar dac mentette át nemzetünket ezer esztendőn át a legnagyobb veszedelmeken, sőt ez szülte az 1956. októberi félisteneletet is! Ez a magyar dac, kell urrá legyen rajtunk, és ez kell kikristályosítsa élni-akarásunkat! Élni fogunk, mert dacos akaratral élni akarunk!

A másik dolog Bajtársak, ami a csendőrnapon nem hagy nyugodni, hogy még mindig vannak nyomorgó, néllkülöző Bajtársaink. Sorsunk megenyhült ugyan, sőt sokan igen szép anyagi alappal rendelkeznek már, de sajnos nem mindenki, mert vannak sorainkban elesettek, öregek, betegek, munkaképtelenek, sokgyermekesek és Bajtársi hátrahagyottak. Ez utóbbiak sorsa az idegen nagy világban bizony igen keserves, mert ha meg is kapják a nagyon szűköskégyelem-konyeret, néllkülözik a legszűköskégesebbet, a magyar szót, a vizsgatást, a Bajtársi segítségét. Otthon róluk ugyancsak a testületen keresztül a magyar állam gondoskodott, de a hazátlanságban a mi csendőr Bajtársi kötelességünk őket vizsgatolni, segíteni, hiszen ők a mi magyar testvéreink. Mi otthon sok elesett magyar testvérünkön segítettünk, hát az idegenben éppen csendőr Bajtársainkat nem segítenék?! Ez nem volna méltó hozzánk és multunkhoz!

Kérlek Bajtársak, tegyétek magatokévé nézeteimet, legyetek cselekvők a segítségben, hogy a Hadúrhoz megtért Bajtársaink ezrei megelégedett csollyal tekinthessenek Rátok!

Igaz magyar csendőr-bajtársi szeretettel üdvözlöm minden Bajtársamat.

Australia, 1959. február h6.

Antalfy Pál.

oooOooo

KÖTELESSÉGETELJESÍTÉS.

Kovács Ádám thts. öpk. volt az x-i őrsön. "Erdélyország"-b61 származott át ide a Tisza tájára, itt ösmerte meg a szépséges nagy magyar rónát, ahol nem akasztotta el a látóhatárt az erdélyi hegyek bérce, de hiányzott az őzondús fenyők illata is. Lassanként ezt a vidéket is megszokta, bár ha éjjelente portyázott, a hegynek felfelé járáshoz szokva itt-ott

nagyokat döccent, mert űrskörletében csak a vakondturást nevezték domb-
nak.

Már java férfikorban volt, és még mindig nőtlen. Nem az volt ennek az oka, hogy csontos arcát szögekben lehetett volna megrajzolni; vállalai meg karjai olyanok voltak, hogy a római-görög korban róla mintázták volna meg a földtekét tartó istenséget. Mind arra várt, hogy majd erdélyi leányzónak köti be a fejét, de sajnos Erdély visszatérte késett, Kovács Adám felett meg haladt az idő.

Ez az izom-ember egyébként halkszavu, jóindulatú, de azért igen kemény kezű öpk. volt, aki sem űrskörletében, sem űrsén nem tűrte a rendbontást. Az űrs állomáshelyén a jegyző, a tanítók és a plébános tartoztak baráti köréhez, akik állandóan biztongatták a nőszülésre, hisz a falu bármelyik lánya szívesen lett volna a felesége. Viszont egyik eladólány apja sem mert erre még célzást sem tenni. A tanítónő meg csak akkor beszélgethetett el vele igen szívesen, ha történetesen összetalálkoztak az utcán vagy az üzletben. De ez utóbbi helyen is ritkán történt meg, mert cigarettát hol egyik, hol másik csendőre hozta el, amikor éppen űk is valamit venni óhajtottak.

Egyszer azután mégis csak a "disz"-t vette elő Kovács Adám. Egyenesen a tanítónő lakására ballagott, aki özvegy édesanyjával együtt lakott. A látogatás és beszélgetés hosszabbra nyúlt, mint azt Kovács thts. kitervelte.

-Jöjjen el thts. úr máskor is, ha jól érezte nálunk magát, meg ha az ideje is engedi. Tudom ön is, úgy mint én, hétköznap el van foglalva. De azt is tudom, maga is egyedül van, és egyszer-egyszer jól esik az embernek kibeszélni magát.

-Engedelmmükkel máskor is teszem tiszteletemet, ha nem zavarom önöket.

-Ellenkezőleg. Egészen felüdültünk társaságában, hiszen mi is egyedül vagyunk Mamával.

A látogatások megismétlődtek, majd egy bizonyos idő multán vacsorára hívták meg Kovács thts-t.

Fél év telhetett el, amikor egyszer az öpk. megrkerte és meg is kapta a tanítónő kezét.

Rövidesen az esküvő is megtörtént.

A mindig szőfukar Kovács Adám beszédesebb lett, és itt-ott már mosolyogni is látták. Az is előfordult, hogy az űrsirodából, dolga végezetten, fűtyörészve ment be lakásába.

-A thts. urat, mióta megnősült, kicserélték- állapították meg általában beosztottjai.

Nem is csoda, hisz oly művelt, kedves, közvetlen, szerény asszony kevés volt a faluban, mint az ő felesége.

Bizonyos tekintetben azonban nem állt be semmi változás. Az öpk., ha lehetett, még lelkiismeretesebben látta el szolgálatát, mint annak előtte, hiszen már nemcsak magáért volt felelős. Még gyakrabban voltak a meglepő ellenőrzések; ha egy járőre kiderítetlen esettel vonult be, nem számított se éjjel, se nappal, som a hideg, vagy eső; sem pár órai pihenő után már indult szolgálatba a kiderítetlenül maradt úgy járőrvezetőjével. Csak egy lebegett szeme előtt: a kötelességteljesítés. Önmagával szemben kérérlhetetlenül szigorú volt, de azt megkövetelte alárendeltjeitől is. Azok is megsozták, és így etekintetben is a legnagyobb összhang volt űrsén. Sok ilyen minta-űrs volt otthon...

A tavaszi olvadás -szokás szerint- tengerré változtatta az egyébként is makrancos, szilaj, csapongásra hajlamos igazi magyar folyót: a Tiszát. Napok óta elhagyta rendes medrét, nagyobb kárt szonban még nem okozott.

Kovács thts. űrsének összes beosztottjai az éjjel nappal lá téve szüntelenül portyázták a veszélyesnek látszó területeket, ellenőrizve a szükséges óvintézkedések betartását.

Természetesen a szolgálat irányításának súlyos terhét az öpk. viselte. De ezzel nem elégedett meg, hanem maga is állandóan szolgálatban állott, ellenőrzött, tárgyalt az előjáróságokkal, vízszabályozó szakközvegekkel.

Két nap is elmúlt, hogy haza nem tért, pedig otthon is nagy várakozásban voltak...

Végre a harmadik nap késő este, holt fáradtan mégis csak kopogtatott lakásának ajtaján.

Nagyon vártalak Ádám -szólt szeliden felesége.- Hisz egész nap nem jól éreztem magamat...

Kovács thts. arca egy pillanatra felragyogott a boldogságtól, de ezt mégis beárnyékolta az aggodalom. Aggodás felesége életéért, és aggodás azért, aki eljövendő volt... Az első...

-Ne aggódj édes Helken, könnyen és simán megy minden. Pár nappal előbb beszéltem a doktor urral, és is bizakodó, nem kell semmi rendelkezéstől tartani. A "tudósnéni" is azt mondta, észre sem veszik és már itt is lesz ő...-

-De ugye most itthon is maradsz Ádám? Tudom, nem tudsz segíteni, de mégis úgy szeretném, ha közelemben volnál...-

-A "tudósnéni" még pár nap várakozást jószólt, de én is itt leszek melletted, hacsak... a kötelesség el nem szólt, bár pillanatnyilag komolyabb veszélyre nincs ilátás.-

-Köszönöm Ádám; mindig olyan jó, oly megértő vagy velem szemben. Tudom azt is, hogy a szolgálati kötelesség megelőz mindent, hiszen ott sok-sok ember életéről, biztonságáról van szó, nem is beszélve az esetleges felmérhetetlen anyagi kárról.-

-Itthon maradok, csak az irodában nézem meg milyen posta jött.- Alig kezdte olvasgatni a három napja jött postát, amikor a telefon idegesen csengett ebben a szokatlan éjjeli időben.

Nyugodtan emelte le a hallgató-kagylót.

-Tiszthelyettes ur Horváth XI. őrm. alázatosan jelentem, R.-nál a gát átszakadt és Y. községet teljesen körülfogta az ár. Már csak csónakkal lehet Kolompos major felől bejutni. Mi is a községben vagyunk bezárva, intézkedtünk az élet és vagyon biztonságba helyezéséről, de erősitést kérek, mert a község lakosságánál pánik tört ki, amit csak nehezen tudunk fékezni.-

-Jól van Horváth őrm. maradjanak ott, intézkedjék tovább, míg odaérek. Azonnal indulok, csak előbb a szárnytől kérek erősitést.-

-Édesem, azonnal indulnom kell, Y. községet elzárta az ár. Édesanyád melletted maradj, és ha tényleg elérkezett az idő, telefonon azonnal értesitse és kérje a doktor urat. Én már vele ezt megbeszéltem.-

-Menj Édes Uram, ott reád nagyobb szükség van, csak vigyázz magadra. Az Isten velünk lesz Ádám.-

Kovács Ádám megcsókolta a feleségét és már is szeretelt, kéréspárját veszi elő, ezzel hamarabb ér a veszélyzetett helyre.

Hamarosan Kolompos major elé érkezett, de Y. községbe már csak csónakkal lehetne bejutni. Ez azonban pillanatnyilag nem volt kéznél, mert azoknál az előbb indultak a községbe, embereket víve, segíteni az ottaniaknak.

-Segítsenek leemelni a major nagy kapuját Rigó Balázs, majd azzal átevezünk a faluba. A távolság 3 km. csupán.-

-Igen thts. ur, de az nehezen fog menni ezen az otromba tákolmányon.-

-Nem fontos, néhány lapát segítségével a mégis csak menni fog, mert nekem feltétlenül oda kell jutnom mielőbb.-

Utánk is indult a szükség-csónak, és már a fele úton járhatnak, amikor nagy zökkenéssel valami kiálló tuskónak ütbőött a szuroksőtétben. A következő pillanatban az öpk. és a két evezős már nyakig vízben voltak. Csak ügyel-bajjal tudták az úszó tákolmányra felkapaszkodni. Nagyobb baj ugyan nem történt, de mindhárman bőrig vízesen érték el a községet.

A lakosság előtt kissé szokatlan öltözetben vette át az irányítást Kovács thts., de azért hamarosan meggyőződtek, hogy ebben az öltözetben is a higgadt gondolkozású, keménykezü, de melegszívű őrsparancsnokuk intézkedett. Egy újabb gátszakadás hajnal tájban már Kolompos major felől is elzárta a közlekedés lehetőségét.

Négy napig voltak ott bezárva, míg a helyszínre érkezett honvéd kötelékek és a környék polgári lakosságának szívós, megfeszített munkája megakadályozta a nagyobb baj bekövetkezését.

A kellemetlen kora tavaszi kényszer fürdőzést követő napon -úgy dél tájban- a községháza telefonjához kérték sürgősen Kovács

tiszthelyettest. Időbe telt, míg a telefonhoz érkezett a falu tálsó végéről.

-Itt dr. Barna községi orvos beszél. Tiszthelyettes ur örömmel üdvözlöm és közlöm, hogy felesége és a kis Ádám egészségesek. Előbbi nagy szeretettel várja, ha a dolgát elintézte. Az ifju ur türelmetlenül és hangosan ad kifejezést ama nem tetszésének, hogy Édesapját még nem üdvözölhette.

-Köszönöm Doktor ur értesítését és segítségét, niholys mehetek, alaposan megfázva ugyan, otthon leszek, hogy feleségemet és kis fiamat a szívemre öleljen!-

oooOooo

HUSVÉT.

A víz feketén és némán hömpölygött lefelé.

A hullámok hátán néha meg-megcsillan a parti lámpák fénye, s az uszályok oldalán fáradtan csobbant meg a víz, mintha pihenőt akart volna tartani. Némelyik hullám magasra ugrott, mintha csak bele akart volna kéllelni a város arcába, s azokat a fájdalmakat akarta volna ki-olvasni az évszázados ráncokból, amelyeket az új és mostoha idő vésztet oda. A város hallgatott, mintha csupa halálraírótt rabot őrizett volna falai között. Az öreg bástyák ornán idegen katona szuronya villant, az ódon tornyok alatt ismeretlen kopogással jártak az őrzőpartok és néha fényszórók szántották végig a partokat, a nagy vizet, mintha láthatatlan bosszúzó szellemeket keresek volna. A fénypásztárak nakacsul álltak meg percekre a szemben lévő parton, keresek, kutattak s lángbetűk szomorú írást rögzítettek meg az éjszakában arról a bölcseségről, amely egy várost ketté osztott és a Duna két partját valami démoni varázslattal el-lenséges földdé nevezte ki.

A víz feketén és némán hmpölygött lefelé.

Évezredek óta, amióta jön a messze idegenből, könnyet, vért, szenvedést, dicsőséget hordozva hátán, ilyen botor dolgokat sohasem tapasztalt. A két parton együgyűen az a nép él, és mégis ellenségesen, a régi köveken, amelyek annyi dicsőséget láttak már, idegen és gyávasággal győztes katona áll őrt, s ha a szellő neglebben az éjszakában, a tornyok őráltása is idegenül hangzik. Talán ezért is hömpölygött a víz olyan némán és olyan feketén lefelé. Mert jöttében felszedte a partok minden panaszát, a falvak és városok minden gyszárt, a halk sóhajtsókat, a titkos üzeneteket, a néma könnyeket, a borús átkokat, s olyan dacosan végta neki a partoknak, mintha csak titakozni akart volna évszázadok megcsúfolása ellen. A hajlkon és az uszályokon meg-megzördültek a láncok, mintha nehéz rabok bilincsei lettek volna, s ilyenkor a vár fokán az őrfjedten rezzen össze, s a fegyver negreszketett kezében.

A nől kövein egy csapat fiatal diák lapult meg. Lehetnek vagy huszan. Elnyúltak a hideg köveken, s élesen kéllelték a hallgató vizet. Néha, ha a hold elébujt a gyér felhők közül és az ár a vár fokán elfordult, felguggoltak feltűkből és úgy néztek meggörnyedten a sötét hullámokba, el a tálsó part felé, ahol a magyar városrész feküdt. Vonatok: prúszköltek el gögös vágatással az éjszakában, a szikrák csillagokat szórtak a víz fölött, ahogy felrepültek a mozdony kényéből, füst-felhőket lengetett a hűvös szél, de a vízen nem mozdult senni. Néha egy-egy fatörök úszott el közepén, jelezvén, hogy néhány nap múlva jön a tavaszi ár, amely a Csallóközről annyi mindent szokott magával sodorni, néha emberi kórvonalakat véltek bennük fellelni, de aztán csalódottan feküdtek vissza ismét a kövekre és megbájtak a kikötő vascsölőpei mögött, ha a fényszórók kíváncsisága már elviselhetetlen kezdett lenni.

-Nem jön, -sutogta egy fojtott hang.

-Bizonyára várni kell a plakátokra, - válaszolta valaki a sötétben.

-Csak nem érte valami baj? - aggódott valamelyik.

-A Páter a legjobb úszó a két Komáromban, - csattant fel egy rajongó.

-Csendesebben, - súgta a háttérben valaki, - az őrf most ezen az oldalon jár.

Kínos félbrák teltek el. Az ég lassan boborult és feketesége egybe olvadt a vízzel. Egyszerre megcsobbant a víz. Lass n és óvatosan. Mintha valami éjjeli madár szárnya csapta volna meg. Az őrf, fent a vár fokán megállt egy pillanatra, aztán hirtelen elkiáltotta magát. Kiáltása nyomán a fényszórók hirtelen a Duna közepét kezdte kutatni és

XII. évf. 2-3. sz. levél. Bajtársi Levél. 29. oldal.
ezüst hidat vert a hullámok fölé. Kint a parton a fiatal diákok ijedten
bújtak össze. A következő pillanatban még egy fényező szántott végig
a vízen, keresztben ölelve át az előbbi ezüst-hidat, majd fegyver dördült
el és lehetett hallani, hogy a golyó sziszegve borzolja a hullámokat. Az-
tán hosszú és véres csend következett. A fényező még cikáztak egy-
ideig a víz közepén, aztán csalódottan aludtak ki, az úr ismét megrezdte
lassú sétáját az öreg köveken és a mölön megkönnyebbülten sóhajtottak
fel a várakozók. És közvetlen a lábuk alatt csapzott férfifej enclle-
dett ki a hullámokból.

-Ne féljeteK fiúk,- csendült meg a hangja.

A fiúk az ismerős hangra boldogan ugrottak fel.

Főtisztelendő úr,-hangzott a büszkeség, a megkönnyebbülés
és az öröm suttagása az éjszakában.

Az úszóruhás férfi negreszketett a hideg éjszakában.

-Van valami takarótok?-

-Itt van a Főtisztelendő úr reverendája.-

A pap magára öltötte a Benecsek fekete ruháját, miközben vi-
aszkosvászonba burkolt csomagot oldozott le a hátáról.

-Itt vannak a plakátok. Azt hiszem a cselák golyója horzsol-
ta kissé a csomagot.-

Nagyot és egészségeset nevetett. Aztán a falak tövéen elindult
a kis csapattal a város felé.

Ezerkil ncszázhusz tavasza volt, Nagypéntek éjszakája. És a
két Komáron, a megszállt és magyar között a víz feketén és némán hömpöly-
gött lefelé...

-.-

A legényegyesület nagytermének falán finoman, arisztokrati-
kusan és mégis jóságosan mosolygott egy fiatal pap arcképe. Régen volt,
nikor itt lelkészkedett. Azóta sok esztendő telt el, s a grófi plébános
a messze Erdélyben vigyáz azóta egyházmegyéje és az egész magyarság
bátor kitartására. A régi kedves mosolygás, mintha megsokszorozódott
volna arán, amint nézte a teremben nyüzsgő fiataltságot és köztük a ma-
gas, férfiasan markáns arcu szerzetest. A festmény mosolygó szenei, mint-
ha csak azt mondták volna: csak nem fajult el Klapka honvédjeinek vé-
re, s jó útját adott benned, Ferenc fiam, a magyarok Istene. Csak tovább
így előre. És a szerzetes néha fel-felnézett az arcképre, mintha értet-
te volna annak néma beszédét, belefúrta tekintetét a mosolygó szemekbe,
mintha csak tanácsait akarta volna megszívlelni. Aztán kihúzta megjob-
ban termetét, s szinte katonásan pattogott a száva, amint osztogatta pa-
rancsait.

-Mindenki tudja kötelességét! Délután öt órára mindenki el-
foglalja őrhelyét! Te, Jóska fi m, ötöd magaddal a Nádor-utca sarkán ál-
lasz majd.-

-Igen is!- hangzott a katonás válasz.

-Te, Peti a nyomdászokkal a Klapka-teret szállod meg.-

-Igen is Péter!-

-A gimnázisták a Király püspök-utcából vonulnak fel.-

-Igen is, megértetük.-

-A cipészek a Baross-utcában helyezkednek el.-

-Parancsára, Főtisztelendő úr!-

-Gazsi fiam, ti a Jókai-utcában várakoztok.-

-Ott leszünk, tanár úr!-

-Minden csoport vegye a plakátjait. És egyszerre, amikor a
körmenet elindul Szt. András templomából, minden-hól ki kell ragasztani.-

-Igen is,-hangzott a felelet.

-Minden csoport mellé négy vasesztergályos-legény csatlako-
zik. Ha szükség lenne...-

-Értjük, értjük,-mosolygottak a munkások.

-Még egy szót fiúk! Senkit sem akarok kényszeríteni. Aki fél,
hogyan val mi baja esik, hazamehet...-

Kovács János kádár-legény kilépett a sorból.

-Főtisztelendő úr mi egyek vagyunk munkások és diákok, legé-
nvek és kis gimnázisták a magyar gondolatban. Mindnyájan ott leszünk.

Ugye-fiúk?-

-Ott leszünk!- hangzott a kiáltás.

-Derék fiúk vagy ok,-mondotta a szerzetes és kitartha a
karjait, mintha csak magához akarta volna ölelni valamennyit.

./.

A fiúk elköszöntek, s a szerzetes felnézett a falon függő képre. Mintha megvillant volna a lép mosolygó szeme. És ebben a megvilanó tekintetben találkozott a püspök és az egyszerű koronai bencés-szerzetes.

Szt. András templomának harangjai örvendezve zengetek. A kora tavaszi délutánban érzett már az erjedés bizsergető illata és a Duna felől meleg áramlatokat hozott a szél. A szürkület lassan szállott le és a templom gyertyái ujjongva integettek ki lángjukkal az utcára, amelyeken lassan fejlődött fel a feltámadási körmenet. A zászlók diadalmasan lengtek és a tönjénillat kék fátylakban lebegott az ünneplő város fölött. Az ódon templom ívei alá kiáradt a husvéti ének, s mint valami feltartóztatatlan folyam hömpölygött előre. Akkordjaira szinte élet költözött a holt kővekbe, a bástyákon friss tavaszi fű zöldült és a házak ablakaiban a gyertyák mellett virágok integettek. Az orgona méltóságteljes hangja megreszketettette a templom ablakait és egyre jobban diadalmasodott el az ének: FELTÁMADT KRISZTUS E NAPON. ALLELUJA!

A körmenet kiért a templomból. És egyszerre megtorpantak elől az emberoszlopok... És megálltak a győzdelmi zászlók...

Az emberek a szemükhöz haptak, mintha csak valami tavaszi lábulat ellen akartak volna küzdeni és az épek hullámain keresztül egyszerre valami izgalmas suttagós szűrbőött át. Az elülállók egymással fogoztak, mintha egymástól akarták volna megtudni, hogy valóság-e az, amit látnak, vagy pedig valami gonosz, vagy jóságos tündér játszik szemüikkel. És egyszerre csak megcsukló sírás tört fel az első sorokból, boldog, reszkető sírás és végig vonaglott a megtorpant emberoszlopokon. És reszkető kezek mutatnak a házak falára, az utcák sarkára, a tér minden szögletére, mert mindenhol, amerre csak a szemek láthattak, színes plakátok égtek a falakon és a papíron a széttépett Magyarország tagjai vonaglottak és legalul lángoló betűkkel éget az írás: FELTÁMADUNK!

A pap kezében megreszketett az oltári Szentség. Arcán diadalmas fények villantak meg és mintha bele akart volna kapcsolódni a titokzatos üzenet betűibe, magásra tartotta az Ur testét. A csengők halkán megszólaltak és a megzavart, boldog, elkábult ezrek leborultak a hideg kővekre. És a pap kezében áldásra lendült a Kenyér. Fehér teste szinte szikrázott a sokaság feje fölött, a szentségstartó aranya diadalmasan villant meg, és az emberek érezték, hogy ez a legszebb, a legvigasztalóbb husvét, ez a leggyönyörűsebb tavasz hosszú időt óta. És meghatott, boldog könnyek peregtek az ódon kővekre, amelyek már annyi vöröjtéket, könnyet és vért szíváltak be. És mintha valami láthatatlan karmester vezényelt volna, megszászszorozódva harsant fel az ének és hömpölygött végig a városban:

Feltámadt Krisztus e napon. Alleluja!
Hogy az ember vizsgálódzon. Alleluja!
Gáspár Jenő.

KARÁCSONYI AKCIÓNKRÓL ELSZÁMOLÁS.

Bizony nem volt könnyű dolog kivárni a II. csendőrr karácsonyi akciónk eredményét, mert a múlt év november havában nagyon is gyéren érkeztek hozzájárulások és előbb. De aztán december első napjaiban megmozdultak az áldozatkész magyar csendőr szívek és december 12-én, amikor az utolsó adomány beérkezett, örömmel állapíthattuk meg, hogy ez az akciónk összecszerülésben az addigiek fölé emelkedett. A központi Segélyalaptól karácsonyi segélyre felhasználált 153.27 Gulden hozzáadásával a végösszeg 754.50 Guldent tesz ki.

Az alábbi pénzbeli támogatás érkezett ide be: T.D., Anglia 1 L., K.Gy. Dánia 10 dán Korona, B.J. Ausztria 10 Gulden, Montreali csoport 37.20 Gulden, Sz. I. Canada 3 dollár, New-Jersey csoport K.J. 3, N.J. 2.50, Sz.M. és F.D. 2-2, Z.J., K.F., Sz.B. és H.L. 1.50-1550, Z.V., T.M., K.J., H.S., B.K. és B.J. 1-1 dollár, A.Z. USA 5 dollár, Calgaryi csoport 16.50 dollár, E.J. Austria 50 oszt. Schilling, Hamiltoni csoport 40 dollár, E.R. Németország 134.56 Gulden és a Torontói csoport 70.30 Gulden. A fentiekben részletezett hozzájárulások itteni pénznemben 601.23 Guldent tesznek ki.

Ezúton köszönettel nyugtázzuk az Ön hozzájárulását a B.L.-re közp. segélyalapra.

A végösszeget, 754.50 Guldent teljes egészében felhasználtuk karácsonyi segélyezésre az alábbiak szerint: Közpénzsegély 15-35 Gulden kiszabásban 15 csendőr gyermeknek, 1 bajtársi családnak és 2 beteg bajtársnak, összesen 543.10 Gulden. 3 ruhacsomag csendőr családoknak - ezek közül 1 Magyarországra küldett-, a küldési díjakkal együtt 206.10 Gulden, pénzküldésre és levelezésre 5.50 Gulden.

Közvetlenül küldött ausztrali csoportunk élelmiszer csomagokat 8 bajtársnak, ezenkívül 20 austral fontot egyik bajtársunknak gyógykezelésre és 5 austral fontot egy másinak karácsonyi segélyként. Hamiltoni csoportunk 2 bajtársunkat segélyezett közvetlenül, míg torontói csoportunk a németországi, illetve ausztriai magyar iskolákban tanuló csendőr gyermekeknek 20-20, Kovács György bajtársnak 20 és Vida József bajtársnak 15 dollár küldött közvetlenül és Magyarországra egyik bajtársnak 11 dollár értékű Ikka-csomagot. S.M. Canadából közvetlenül küldött közpénzsegélyt két hirnemes, de nélkülözések között élő magyar írónak.

Akcióknak eredménye a magyar csendőr- és áldozatkészgének bizonyítéka és hogy hosszúra nyúlt hontalanságunkban is maradéktalanul megőriztük sajátos szellemiségünket, gyámolitjuk az erre rászorulókat. Isten jutalmazza bőséges áldásával segítőnk Bajtársainkat.

A segélyezettnek köszönete képpen hadd idézzünk két csendőr gyermek segélyezésüket köszönő leveléből:

"E karácsony éjszakáján, amikor a kisdéd Jézus földre szállt, hogy elhozza az Ő békéjét és fényét az éjszaka sötétjébe, a bűnökben vergődő emberiség számára, gondolataink azok felé a jóakaratu emberek felé szállnak, akik az elmúlt évtizedekben Hazánk szent földjén a Karácsony éjszakáján is a vártán álltak, hogy a sátáni gonoszság a krisztusi békét meg ne zavarhassa.

Az emberi gonoszság megfosztotta a magyar csendőrt nemes hitvatása teljesítésétől, sokan életükkel fizettek a hazához való hűségükért és az istentolenekről való meg nem állulásukért. Igen sokan menekülni voltak kénytelenek, de a hontalanság nehéz napjaiban sem csüggedtek el és ma is töretlenül őrzik szívükben az isteni Kisdéd békét, szeretetét és segítését hirdető üzenetét. Mi a példájukból meritünk erőt, és amikor a Bajtársi Közösség valamennyi tagjának hálás köszönetet mondunk, ígérjük, hogy itt idegenben, az iskola padjaiban tudásunkat gyarapítjuk, magatartásunkkal Hazánk és Nemzetünk megbecsülését szolgáljuk. Ha pedig a haza érdeke úgy kívánja, követjük azok példáját, akik életüket is feláldozták érte.

Kérjük a Mindenhatót, adjon minden igaz magyar részére egy szabad Magyarországon mielőbbi boldog találkozást. "O. Gyuszi és Árpí.

KÖZLEMÉNYEK, SZERKESZTŐI ÜZENETEK.

1848. és Husvét c. cikkeket Gramantik Margit "Kigyűlt Csillagok" művéből vettük, melyet könyv alakban a Bethlen Gábor Irodalmi és Nyomdai R.T. adott ki Budapesten 1931-ben. Enléksorokat Gömbös Gyula, akkori honvédelmi miniszter, irt e Könyvhöz.

Fleck Gyuláné T. Elza ezuton üdvözlő hozzátartozóit. Cime: Ettlingen bei Karlsruhe Baden 17/a, Seminar Str. 1, Deutschland.

Dr. Pethő Ferenc szds. és Cserháti István törn., bajtársainkat keressük; aki tud róluk, közölje címüket, hogy üzenetet továbbíthassunk részükre.

A magyar Feltámadásban vetett töretlen hitünkkel kívánunk jó husvétii ünnepeket Bajtársainknak és Olvasóinknak!

H A N D S, C H R I F T - K É Z I R A T. ADDRESS-CIM: B. L. Szerkesztősége.

UTRECHT. Merwedekade 183 bis. Nederland.

DRUCKWERK!

PRINTED MATTER!

PERIODIC!

DRUCKWERK!

Herr

Mr. dr. Béla R E K T O R

Mrs.

Herrn. 376. Eddy Rd.

CLEVELAND 8. Ohio.

U. S. A.

